

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. december 13.
(vasárnap)**

Horváth Géza

SZABADÍTÁSODRA VÁROK, URAM!

Énekek: 84,1; 312; 647,4; 196

Lekció: Ézs 42,1-9

Alapige: 1Mózes 49,18
Szabadításodra várok, Uram!

Imádkozzunk!

Urunk, te látod, hogy kik azok, akik valóban vágyakozva várnak téged. Látod a mi szívünket is, hiszen ha titkolnánk is valamit, előled elrejtteni semmit nem lehet. Te látod, kik azok, akik valóban vágyakozva várják dicső megjelenésedet. Nemcsak visszajövedet, Urunk, hanem a szívünkben és életünkben való lakozásodat, a családi életünkbe való belépésedet hajlékainkba, házunkba, házasságunkba, gyermeknevelésünkbe.

Te látod, kik azok, akik várva várják, hogy jöjj be, Jézus, tégy rendet, állíts mindent a helyére. Azt, ami felborult, azt, amit a Sátán szétszórt, szétdobált, ami kusza, rendetlenség, bűn, mocsok, vétek. Te látod, Urunk, hogy vajon milyen vágyakozás van sokunk szívében arra, hogy jöjj, szabadíts meg, tisztíts meg. Ó, Uram, állíts helyre minket, hozz szabadulást már.

Látod, Urunk, hogy kik azok, akik kiáltanak vágyva azt a dicső megjelenést, amelyen majd az ég felhői közül lépsz ki hatalommal és dicsőséggel, és megszűnik a fájdalom, nehézség. Megszűnik minden szorongatás, elnyomás. Megszűnik minden kétségünk, mert elviszed felhőkön át az elkészített menyasszonyaidat, egyházadat, kihívott népedet.

Köszönjük, hogy addig is, míg ez megtörténik, szól igéd, hívásod: „Jöjjetek én-hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, terheket hordoztok, és én nyugalmat adok nektek.”

SZABADÍTÁSODRA VÁROK, URAM!

Köszönjük, hogy a te néped ma is készséggel siet sereggyűjtésed napján. Köszönjük, hogy az egész világnak megkegyelmeztél, Urunk. Mi még azért is hálásak vagyunk, hogy itt lehetünk ezen a reggeli órán előtted, gyülekezeti közösségben. Együtt dicsérhetünk, együtt adhatunk hálát neked mindenért, amit végeztél az életünkben, és amit ezután fogsz végezni. Hiszen tudjuk, hogy te mindent szépen és mindent jól cselekszel.

Kérünk, Urunk, hadd végezze az ige is a mi szívünkben a te munkádat Szentlelked által. Szenteld meg szívünket, értelmünket.

Ámen.

Igehirdetés

Talán ez a Bibliának a legrövidebb, vagy mindenképpen az egyik legrövidebb verse. Azért is jó, mert könnyű megtanulni és könnyen elvihetjük a szívünkben ezt a fohászt, könyörgést, hitvallást, hiszen ez mindhárom: Szabadításodra várok, Uram!

Egy igazi adventi ember arca áll előttünk ebben az igében. Ezt a férfit úgy hívják: Jákób. Halála előtt, földi életének végéhez közeledve egybegyűjti gyermekeit, a családját. A Szentírásban az van, hogy „Jákób áldása”, de nem is áldás ez, inkább prófécia. Próféciák sorozata, ahogy az első versben ő maga mondja el. „És szólítá Jákób a fiait és monda: Gyűljetek egybe, hadd jelentsem meg néktek, ami rátok következik a messze jövőben.” — És így egyesével mindegyik fiáról elmondja, akik a későbbi törzseknek a névadói, azt, amit Isten kijelent és megfejt neki.

Felsorakoznak a fiak, és nyugodtan mondhatjuk, hogy amikor Jákób elé sorakoznak, akkor felsorakoznak a bűnök is. Ezért olyan döntő ez az egyetlen, rövid ige. Ez az egyetlen rövid mondat, amelyben Jákób felsóhajt, felkiált, és azt mondja: „Szabadításodra várok, Uram!”

Két, Jézus Krisztusra vonatkozó prófécia van ebben a részben. Az egyik a 10. versben, amikor azt mondja Jákób: „Nem múlik el Júdatól a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca térdei közül, míg eljő Siló, és a népek néki engednek.”

Csodálatos ez a prófécia is, amely azt mondja, hogy Júdatól nem múlik a fejedelmi bot, sem a vezéri pálca — tehát amikor majd elmúlik, amikor nem júdai uralkodó lesz a trónon, akkor el fog jönni Jézus Krisztus, az Isten Fia, és a népek néki engednek. És Jákób felragyogtatja azt, ahogy a népeknek is fel van kínálva Isten bűnbocsátó szeretete, a Jézus Krisztusban megjelent kegyelem. A népek közül is jöhetnek és jönnek is az Úrei.

Ez a rövid vers, a 18. vers, legyen a mai istentiszteletünk alapigéje: Szabadításodra várok, Uram! Négy üzenetet szeretnék átadni ebből a rövid igéből.

Az első így hangzik: Jákób azért tudja ezt imádkozni és kérni, hogy a szabadításra vár, mert ő maga is átélte a szabadítást. Csak az tud szabadítást kérni, szabadítás után vágyódni mások számára, aki a maga életében is átélte Isten szabadítását.

Mert Jákób — úgy látjuk Isten igéjében — átélte Isten szabadítását. Ismerjük a történetét, hosszan leírja a Szentírás, hogy ifjúságától fogva milyen sok ravaszság van az életében: csalás — neve ezt is jelenti: csaló —, ügyeskedés, manipuláció, gazdagodási vágy, részrehajlás, és van az életében sok keserűség, könny és fájdá-

lom is. Egészen addig, míg egy éjjel Isten le nem hajol hozzá. Míg Isten közeli kapcsolatba nem kerül vele, és míg azon az éjjel ki nem mondja Jákób azt: nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engem.

Jákób életében véget érnek az ügyeskedések, a manipulációk, a vágyak. Valóban elénekelhetné, ha akkor tudta volna, ezt az éneket: „Vágyat, célt a múltnak adtam, nincs már bennem vak remény, mégis gazdag úr maradtam, Isten és a menny enyém.” — S meglátja Jákób, hogy hiába minden csorda, minden juhnyáj, a gazdagság, a család, a feleségek, a gyerekek: nem bocsátlak el, míg te meg nem áldasz engem. Nem akarok, Uram, nélküled továbbmenni. Nem akarok nélküled élni, nélküled berendezkedni, nem akarok nélküled dönteni.

És azon az éjszakán új nevet kap Jákób, és hisszük, hogy új szívet, új életet, új értelmet kap az élete is, és lesz belőle Izráel, Isten harcosa, Isten hőse. Lehajol hozzá az örökkévaló kegyelem, amely rég utána járt, de ő tévelygőn, vakon bolyongott az útján, de rátalál ez a mindent meghatározó kegyelem, és elmondhatja ez az ember: mindent te, és semmit én.

Jákób életében — másodszor — azt is láthatjuk, hogy komolyan veszi Isten ígéretét. Azért adventi ember Jákób, mert komolyan veszi Isten szavát, komolyan veszi azt, hogy azért vár szabadításra meg a Szabadítóra, mert azt Isten megígérte. Látja, hogy ez mennyire fontos, és döntő. Isten megígérte az első emberpárnak, „hogy ők e szomorú esetben mindörökké nem hevernek.” — mondja kedves énekünk. Megígérte Isten, hogy jön majd valaki, aki rátapos a kígyó fejére. És Jákób szívében egyszer csak kivirágzik Isten ígéreteinek a bizonyossága. Azt mondja: Isten szava igaz, és minden cselekedete hűséges. Ezért tudja elmondani: Szabadításodra várok, Uram!

Érdekes, amikor a médiában, a hírekben, híradásokban karácsony előtt sok mindennel foglalkoznak. Sok riportot készítenek a riporterek. Megkérdeznek embereket: mit várnak, mire várnak? Sok panaszt hallunk, sok kétségeskedést hallunk. Sok pesszimizmus van az emberekben: jaj, mi lesz ekkor, akkor. Mások azzal vannak elfoglalva: miért nincsenek nyitva az üzletek vasárnap? Milyen jó lenne vasárnap szórakozva vásárolni.

Ezernyi apró kérdésünk van az élet területén, de tulajdonképpen olyan kevesekben van az a vágy, amit Jákób kér, hogy ő Isten nagyságos dolgai felé fordul, felemeli a hétköznapi kis dolgairól a tekintetét, és: „Szabadításodra várok, Uram!” Arra a nagy tervre várok, amit megígértél. Arra a nagy tervnek a teljesülésére, amit elmondtál először az embernek abban az első ígehirdetésben. (Így szoktuk mondani: Istennek ez volt az első ígehirdetése.) A bűnbe esett ember számára meghirdeti az evangéliumot. Aztán a törvény és szertartások által kiábrázolja. A pátriárkák és próféták által hirdetteti, így, mint most Jákób által is, hogy a királyi pálca nem távozik el Júdatól, s majd eljő Silóból a szabadító.

Ahogy így hirdeti Jákób: Szabadításodra várok, Uram! És tanuljunk meg mi is odafordulni Isten nagyságos dolgai felé.

Szeretem azt az ígét, amikor pünkösdkor kiállnak az apostolok és hirdetik Istennek nagy dolgait, nagy tetteit. Arról érdemes beszélni. Péter apostol később azt mondja a hívőknek az egyik levelében: hirdessétek annak nagy, csodálatos dolgait, aki titeket a sötétségből az Ő világosságára hozott. Azt érdemes hirdetni!

SZABADÍTÁSODRA VÁROK, URAM!

Amit ti nagynak gondoltok, azt lehet, hogy nem érdemes. Amit ti nagynak láttatok bűnös szívetekkel, lehet, hogy nem érdemes beszélni. De arról, az Istennek a dolgairól érdemes, kell beszélni. Az kötelességünk. Mert ezt mondta az Úristen: hirdessétek!

Elgondoltam, hogy ez a Jákób egykor mivel foglalkozott. Mi töltötte be az életét? Mik jártak a gondolataiban, mi volt a fejében? Nézzük meg az életét. Csak röviden tudjuk, hiszen nem ez a mai igénk, de ahhoz, hogy megértsük ezt a mondatot: „Szabadításodra várok, Uram!” ahhoz feltétlenül kell látnunk. Talán az a legelső, amikor azt látjuk, hogyan lehetne az elsőszülöttségi jogot megszerezni. Hogy lehetne becsapni az apámat. Az anyja segítségével meg is teszi. Becsapják az öreg apjukat.

Ezután menekül. Ott is sok hazugságot olvasunk. Az anyja is, ő is hazudik, hogy miért kell elmennie. Nincs őszinteség, nincs bűnbánat. Aztán őt is becsapják, mást adnak neki feleségül, mint akit szeret. Aztán még szolgálnia kell. Aztán Ráhel-től nem születik gyermeke. Akkor elkezd ügyeskedni ő is és a felesége is.

Isten megjelenik neki, és azt mondja: menj vissza. Rendezned kell az életedet. Amikor közeledik Ézsauhoz még akkor is azon töri a fejét, hogy szeretteit hogyan tudja hátrább állítani. Milyen sorrendben menjenek Ézsau elé. Előállítja azokat, akik pusztulhatnak, akik nem annyira értékesek. Hátulra azok, akiket szeret. Mert azok meneküljenek meg. Ez az ember tele okoskodással, furfanggal, számítással. És egyszer csak, a halála előtt látjuk, hogy Isten elvégzi benne az Ő szent munkáját. Egyszer csak felkiált, felsóhajt: Szabadításodra várok, Uram!

Azt kérdezi a mai ige: fontos-e nekünk Isten szabadítása? Várjuk-e Isten szabadítását?

A harmadik megdöbbentő dolog, hogy Jákób milyen jól ismeri fiai természetét. Mindegyikről most nem tudunk szólni, de nézzünk meg néhányat. Jön az elsőszülött, Rúben. Mit mond neki? Te elsőszülöttem, erőm, tehetségem zsenyéje, első a méltóságban, első a hatalomban; állhatatlan, mint a víz, nem leszel első. Hiába születted elsőnek, nem leszel első, mivel atyád ágyába léptél be, amikor megfertőztetted. Nyoszolyámba lépett ő. Paráznaság Bilhával, ezért nem leszel első, mert életedben ott a paráznaság.

Simeon és Lévi atyafiak. Édestestvérek, erőszak eszközei az ő fegyverük. Micsoda diagnózis az emberről! Figyeljük: erőszak eszközei az ő fegyverük, tanácsukban ne legyen részes lelkem! Hiszen ők rendezték a sikemi vérfürdőt, amikor Dinát megszeplősítik. Álljunk bosszút érte! És galád, csalárd módon lemészárolják a férfiakat Sikemben.

Simeon és Lévi atyafiak, erőszak eszközei, gyűlésükkel ne egyesüljön dicsőségem, mert haragjukban férfit öltek, a kedvük telve inát szegték az ökörnek. — Ma ezt úgy mondanánk: állatkínzás. Inát szegni az ökörnek. Egy ilyen felesleges kéjjel. Azt mondja az ige: kedvüket lelték abban, hogy egy állatot megkínózzanak, elvágják az izmaikat, hogy ne tudjon járni, hogy sánta legyen. Ebben kedvüket lelték.

Egyetlen dolgot állapíthatunk meg, hogy az ember szívének az indulata valóban gonosz ifjúságától fogva. Egy családban, ahol Isten nevét ismerik, ahol az édesapa Isten félelmében jár, ahol csodákat, megtartatást éltek át és bocsánatot. Azt mondja Jákób: igen, ilyenek vagytok. Nem csoda, hogy felsóhajt ez az ember.

Odaér Dánhoz. Azt mondja: Dán kígyó lesz az úton, szarvaskígyó az ösvényen, mely a ló körmébe harap, hogy lovagja hanyatt esik. Dán ítéli az ő népét, mint Izráel akármelyik nemzetségét. Azt mondja Dánról: kígyó. A kígyó a Bibliában a bűnnek a jelképe. Tudjuk Dán törzséről, hogy neki mi lett a nagy bűne. Amikor megkapja azt a részt, amely reá esik Kánaánban, ott a filiszteusok határán, az nem sok aranykoronás föld, gyenge termőképességű, és ezért Dán úgy dönt, hogy inkább északra költöznek, ahol zsírosabb a föld, ahol jobb a megélhetés, ahol nem kell annyit harcolni a szomszédok miatt. Ezért Dán nem elégszik meg azzal, amit kap, hanem az kell neki, amit ő szerez, amit ő gondol jónak.

Nem tudja, hogy volt nekünk egy atyánk, Ábrahám, aki amikor Lóttal a dombtetőn választanak, akkor Lót mohón a nagy legelőket és vizeket választja, Ábrahám meg tudja, hogy őt Isten ott is megáldja, ahol szikes puszta van, mert Isten kezében a pusztaság is kivirágzik. Az Isten áldása alatt még a köves talaj is többet terem, mint a legzsírosabb föld, mint a legjobb aranykoronás föld. Ábrahám tudja, mert nem a láthatókra néz, hanem a láthatatlanokra. Dán engedetlen, s lehet, hogy ezért nincs a Jelenések könyvében. Azt nem olvassuk, hogy a Dán törzséből hány elpecsételt van a mennyei Jeruzsálemben. Lehet, hogy ezért lett kihagyva. Azt mondja: Dán kígyó.

Igen, olyan szép, ahogy hitvallásunk kezdődik. Hadd idézzem azt a megdöbentő tényt, hogy miért kezdődik így hitvallásunk: Mi a te vigasztalásod? Nem azzal kezdődik, hogy miért szorulsz vigasztalásra? Hanem az: Mi a te vigasztalásod? Az, hogy Jézus Krisztusé vagyok. Miért nem azzal kezdi, hogy miért szorulsz vigasztalásra? Azért, mert ez hitvallás, és hogy az ember nyomorult, az nem hit-, hanem ténykérdés. Hogy az ember ilyen, mint Dán, mint Simeon, mint Lévi, mint Rúben, mint Izsakhár, mint Zebulon, mint a többiek, mint Jákób, az nem hitkérdés, hanem a Bibliában ténykérdés. Akár hisszük, akár nem, ilyenek vagyunk.

A Bibliának a nagy kérdése az, hogy vajon feltesszük-e azt a kérdést, amit Pál apostol a Római levélben olyan szépen ír: Ó, én nyomorult ember! — Tudom, hogy az vagyok. De mit kérdez az apostol? Kicsoda szabadít meg e halálnak testéből? Jákób is hasonlót mond. Nem kérdés, hanem fohász formájában. Elmondja: Igen, Uram, szabadításodra várok!

Milyen szép ebben az igében az, hogy Jákób a gyermekei tekintetében őszinte. Valljuk meg, hogy gyermekeinket mindig védjük. Gyermekeink bűneit palástolni szeretnénk. Gyermekeink bűnével kapcsolatosan (meg a saját bűnünkkel is) mindig elnézőek vagyunk. És jön Jákób és azt mondja: gyertek élém, hadd mondjam meg nektek, mi vár rátok. — És elmondja a szomorú tényeket, hogy kik ők és milyenek.

De Jákób már tudja azt is, hogy milyeneknek kellene lenniük. Jákób tudja azt is, hogy milyenek lehetnek, hiszen nem mondaná el akkor, hogy szabadításodra várok, Uram! Ezért van itt ez a mondat. Ha először olvassuk, nem is tudjuk, hogy mit jelent ez a rövid mondat, ez a rövid fohász. Amikor mondja sorban a gyerekekről, és Dán után felsóhajt: Szabadításodra várok, Uram! Ha a Biblia csak annyit közölné, hogy milyenek vagyunk, akkor szörnyű dolog lenne. De a Biblia azt is közli az emberrel, hogy Isten szabadítása által mivé lehetünk.

Ha nem lenne itt ez az evangélium, akkor csak az lenne: ilyen vagy, elveszett vagy, el fogsz veszni, el fogsz kárhozni. A bűneidnek meglesz a büntetése. De ami-

SZABADÍTÁSODRA VÁROK, URAM!

kor Jákób felsóhajt, és azt mondja: szabadításodra várok, Uram, akkor ott az evangélium. Van szabadulás, van szabadítás.

Jákób őszinte, és azt mondja: fiaim, ez van, ez a tény.

Az ébredés idején, az előző gyülekezetemben volt egy elődöm, akinek a szolgálata alatt az ébredést adta az Úristen kegyelme. Ő, amikor az egyik gyerekét keresztelte, azt mondta: olyan szomorú, hogy a lelkipásztor gyermeke is a pokorra születik. Többen megjegyezték ezt a mondatot akkor, hiszen ezért is maradhatt fenn.

De az az evangélium, hogy onnan valaki kiemelhet bennünket. Mert oda valaki utánunk jött, és Jákób ezért fohászkodik. Arra vár, aki majd utánanyúl Dánnak, Simeonnak, Lévinek, és utánanyúl az én életemnek, meg a te életednek. Eljön oda, ahol mi vagyunk, hogy kimentsen minket e jelenvaló gonosz világból az Istennek, az Atyának az akarata szerint. És ha mi a pokolban vagyunk, akkor Jézusnak oda kell utánunk jönnie. Ezért mondjuk többek között az Apostoli hitvallásban: „szálla alá poklokra”, amit sokan nem értenek, de most értsük így: odajött utánunk, ahol mi voltunk. Mert mi a pokolban voltunk.

Ha valaki egy égő házban van, akkor a tűzoltó mit tesz? Nem hívogatja, hogy jöjjön már ki, hanem bemegy érte. Oda megy, ahol baj van. Jézus Krisztus odament. És mit mond Jákób ebben az igében? Várom azt a valakit, aki utánunk jön, ahol mi vagyunk. Ahogy mi vagyunk, emberként, és szabadítást ad.

Jákób nagyon tisztában van fiai szívének az indulatával. Nincs értelme menteteni őket, nincs értelme kendőzni valamilyen jó tulajdonságukkal azt, ami romlott, ami halálra van ítélve.

Negyedszer azért, mert azt mondja Jákób: Szabadításodra várok, Uram! Tehát az Úrra vár Jákób. Ezzel tulajdonképpen elismeri azt, hogy nem tud a bűnnel mit kezdeni. Nem tud mit kezdeni fiai indulatával. Itt nem fenyegetés, nem rábeszélés kell, itt nem kérés, könyörgés kell, hanem itt az ÚR KELL. — ezzel elismeri Jákób: Uram, én ezt nem tudom megoldani. A fiaimnak adhatok pénzt, adhatok ruhát, lakást, házat, élhetünk a Gosen földjén úgy, mint Marci Hevesen. Arathatunk kétszer egy esztendőben, tele lehet a csűrünk gabonával, csak egyet nem tudok adni: szabadítást. Nem lehet pénzzel elintézni, nem lehet elrendezni.

Nincs értelme magyarázkodni: ilyen a természetük. Olyan sokszor halljuk ezt, hogy valaki azt mondja: ilyennek születtem. Értsék meg, fogadjanak el így, ahogy vagyok. Sokszor hivatkoznak arra: nekem az apám, anyám ilyen volt. A szüleim házassága ilyen volt. Sokszor elmondjuk: nem! azt kell lásd, hogy az Úr milyen.

A Károli Bibliában, az 1590-esben akkor, ezt hogy fordította Károli? „A te szabadításodra várom az Úrnak segítségét!” Amikor eljut Dánhoz, aki olyan, mint a kígyó, így fordította akkor Károli: „A te szabadításodra várom az Úr segítségét!”

Érthetjük ezt úgy is, hogy nemcsak Dánra, hanem vonatkozott ez Simeonra, Lévi-re, Rúbenre, Izsakhárra, a többiekre is, hogy a Te szabadításodra várom az Úr segítségét! Ahogy két héttel ezelőtt hallottuk: az Úr hogy akar segíteni rajtunk? Úgy, hogy szabadít. Úgy, hogy új szívet ad, a Lelkét adja belénk, újjá tesz, megőriz, megtart, megszentel, úgy, hogy velünk vándorol, ölébe vesz. Így akar rajtunk az Úr segíteni.

Ha tudjuk, hogy az Ószövetségben a szabadítás, szabadító mit jelent: Jehósua, akkor ezt így is fordíthatjuk: Jézusra várok, Uram! Jézus azt jelenti: szabadító. „Nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből.” Ezért lett Jézus. Ezért így is fordíthatjuk: Jézusra várok, Uram!

Hadd kérjen téged ma az Úr, hogy Őreá várj. Őt hívd. Lehet, hogy vannak itt, akiknek csődben van az életük. Akiknek csődben van a házasságuk. Lehet, hogy valakik elkeseredett állapotban vannak. Nem tudom, mert téged az Úr ismer. De mondd ezt ma: Jézusra várok, Uram!

Azt énekelted az előbb: betér hozzád, megáld. És akik hitben vannak, és az Úrban vannak, azoknak is ezt kell mondaniok: Jézusra várok! Mi várjuk azt a Jézust, aki bevisz az Ő dicsőségébe. Várjuk azt a Jézust, — olyan szépen mondja a hitvallásunk — aki előbb érettem az Isten ítélőszéke elé állott, és rólam minden kárhoztatást elvett. Én azt a Jézust, azt az ítélőbírót várom. Azért fogalmazták meg a Káté írói így: ítélőbírót, mert a hívők is legyenek benne biztosak, hogy Jézus nélkül ítéletet érdemeltek volna. Jézus az ítéletüket már elhordozta. De vigyázunk, mert a hívők is ítéletet érdemelnének, csak nem kapom meg, mert az ítélet végrehajtatott nagypénteken a Golgotán.

Jézusra várok, Uram! Vidd el ezt az igét a szíved hústábláján. Kiáltsa a te életed örömteli arccal és boldogan, vagy vágyakozva és könnyek között: Jézusra várok, szabadítást kérek!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, egyedül te tudod, hogy honnan és miből kell bennünket megszabadítani. Te ismered igazán az életünket és utunkat, szívünket és gondolatainkat. Tudjuk, Urunk, hogy szembesítesz bennünket azzal, hogy a te mércéd szerint nem érdemlünk semmit, csak a büntetésre vagyunk méltók. Könyörülj meg rajtunk, hogy lássuk, ismerjük meg a nyomorúságunkat, milyen a szívünk indulata. Bocsásd meg, amikor ezt közömbösen vesszük, és nem sírva, zokogva, nem leborulva, nem úgy mint Jákób, hogy várom és kérem a szabadítást.

Nem tudjuk megoldani az életünket, nem tudunk kilábalni a csapdából, de jó, hogy azért jöttél, Urunk, hogy a csapdát kinyisd, hogy boldogan vallhassuk: a tőr elpattant, mi pedig megszabadultunk, és mint a fecske ujjongunk, mert Jézusban beteljesedve látom üdvösségemet.

Kérünk, Urunk, add ezt azoknak, akik vergődnek, akiket rabságban tart a Sátán, akik meg vannak kötözve, nem tudnak maguktól szabadulni, bár megpróbálták már. Engedd, hogy ne adják fel, és csak egyet tudjanak kérni, ha kell könyörögve, nyüszítve, elhalkuló hangon, mert tudjuk, hogy te ezt is meghallod: Szabadításodra várok, Uram!

És mi is kérjük ezt a szabadítást, Urunk, mert az lesz, amikor elviszel innen bennünket, amikor visszajössz, és a földön élő hívó népedet magadhoz veszed, ez szabadítás lesz ettől a körülvevő, istentelen világtól.

Kérünk, hadd vágyakozzunk a mennyekiek után, hadd töltsék be szívünket nagyságos dolgaid csodái, hadd tudjuk ezt elmondani embereknek, mint akik magunk is megtaláltuk, amit lelkünk kedvel. Megragadtuk hittel és nem eresztetük el. Mint akik mi is szabadok vagyunk, mert a Fiú megszabadított bennünket.

SZABADÍTÁSODRA VÁROK, URAM!

Köszönjük, hogy ezért jöttél, Úr Jézus, és erre készülhetünk karácsonykor, hogy ünnepeljük a szabadítás tényét.

Kérünk, így áldj meg bennünket, gyülekezetünket, amikor hálát adunk a te szabadításodért, hálát adunk a gyülekezetért, a megszabadítottak közösségéért, a keresők közösségéért. Hálát adunk a megújított templomért, épületeinkért, hálát adunk azért, hogy ilyen körülmények között hangozhat az ige innen ma, és minden időben.

Fogadd hálánkat, Urunk, hogy megtartottál, megőriztél, és vígy tovább bennünket a te utadon.

Ámen.

196. dicséret

d *Debrecen, 1774.*

Mond- ja- tok dí- csé- re- tet,
Ke- resz-tyé- nek, az Úr Is- ten- nek,
Szent- sé- ges tisz- te- le- tet
Ad- ja- tok ő ne- vé- nek.

2. Örvendjetekek őneki Igaz isteni buzgóságban,
Mert köztetek lakozik Az Anyaszentegyházban.

3. És ő megelégti Lelketeket lelki kenyérrel;
Biztat ő igéjével Édes ígétivel.

4. Szent, Uram, a te neved, Szent vagy te a magas
mennyekben, Szent vagy és rettenetes Minden nemzet-
ségekben.

5. Tégedet illet, Uram, Mi tiszteletünk, háladásunk,
A mi gyülekezetünk, Ünnepet szentelésünk.

6. Hála légyen tenéked, Hogy megjelentéd te
magadat, Hogy megértettük, Uram, A te akaratodat.

7. Dicséret és dicsőség Légyen tenéked magasság-
ban, Dicséret és tisztesség Az Anyaszentegyházban.

Bártfa, 1593.